

Non ego tibi vivi 1saia 6v. 3. Reg. 18. 18. Vide libertatem Eliæ, qua Achab regi culpam, caulanque fecitatis, & famis, afe induit, in faciem objectat. Corn. hic.

Non est tui offici Et. 2. Paralip. 26. 18. Vide libertatem, vide mentem servire nesciam; vide linguam celos attingentem &c. S. Chryl. hom. 1. de verbis Isaiae.

Pro iustitia agere pro anima sua. Eccl. 4. 33. q. d. iustitia, & virtutis defendente causa, bellum cum quovis fulcipe. Pinna his Ethol. 57.

Noli esse humili in sapientia tua. Eccl. 13. 11. Nihil hic contraverum humiliatur; sed contra eos, qui iniuriam se submitunt, & quadam pugnabilitate aliorum indignationem, vel invidiam, vel veritatem, remittunt in concionando agunt, quam par est. Pinna hic Ethol. 26.

*Vivis si quis filii Amos. II. 1. Quanam potissimum virtute Prophetæ hic coeteris prælaturit, nonquid vel maxime licet ex opere ipsius: utpote qui locutus est tunc cum spiritu vehementia. Ipsius enim ingenium in loquendo libertatem invicta, nec servilem: confitantur representans Paulus, universa hæc una exprimit sententia dicens: *Iaia audet, & dicit. Rom. 10. 20. S. Chrysoft. pollii proemio in It.**

Audite verbum Domini principes Sedorum Et. II. 1. 10. Nota impavidum vatis peccatum in objurgandis principum criminibus. Propter hoc sicut Paulus de Isaiâ ait. Rom. 10. Iaia autem Et. Arcon, hic Dic. 5.

Evidenter te ab horribilis. Dan. 4. 22. Fuerint, qui prius deliberationem habuerint, quād talia dixissent regi: cogitantes; si nuntium seram tam ingratum si hoc eloquunt tam liberè; privator meo numerare, collectam gratiam omnem effundam, periclitabor capite; præstatigunt tace, alter Daniel, Drex, Daniel, & 10. §. 2.

Ex Nov.

Chrys. Dominus.

Non respiuit personam hominum. Matth. 22. 16. S. Anselmus: sciens, quia viam Dei in veritate docet, non times prælatum perfidis; non tam laxificaret, quantum in profectu vestro. Inde regem se opiniō gaudere, sicut ego de vobis. Quid dicam? si omnibus gentibus adversariis expugnat vicitor redierit, & pretiosa corona plures alias accepisset coronas, & diadema, victoria symbola; non opinor sic ille gravissimus in triumphis, sicut ego in profectu vestro. & Chryl. hom. 1. in Acta.

S. X XI V.

Concionator sit suavis, clemens, pacificus; etiam suavis, & simul fortis.

Stabunt super illos pescatores. Ezech. 47. 10. Apostoli vocantur pescatores potius, quam venatores: quia ipsi non violentis credib; sed dulcibus sermonibus, & moribus, suavitatem traxerunt homines ad Christum; ac sensim eos in retia Ecclesiæ compulserunt, ut vivos caperent ad meliorem vitam. Corn. hic.

Cum edidisse. Matth. 5. 1. ad eternam quietem nos expectare præmonstravit. Docens fedit, ut quietis doceat. Infunditur ocyus in corde, audiencem emilia in quiete doctrina; & tenaci memoria capituri, quod in tranquillitate ad Doctorem profertur. Sim. de Caff. 1. 10. hic.

Predicantis baptizatum penitentia metu fuisse debet. Marci 1. 4. Vides, qualem hominem hujus gratie ducem elegit, melle velementem, & dulcioramelle, utilioraque loquentem. S. Cyrill. Jeros. catech. 3.

Habete in vobis sal, & pacem habeat inter vos. Marci 9. 49. Sal significat sapientiam. Vult Christus, ut, quæ dicitur Apostoli, parate explicit, non tumore Phariseo, nec bille heretica. Vello in Judith. 6. Parac. 49.

Caes lingebant ulera ejus. Luc. 16. 21. In mystico sensu per eos Prædictores intelliguntur, qui lingua solantur angustias misericordia. Sim. de Caff. 1. 6. c. 12.

*Cum esset sub scia, videte. Jo. 1. 48. ubi Nathanael convitum Christo dixerat: *à Nazareth potes aliquid boni esse?* vicitus à Magistro pacato Nathanael ait: *Rabbi, tu es filius Dei.* v. 49. Unde tandem vis Christo ad victoriam? Inde collegit omnium scientem Filium Dei eum, qui verbis moribus non remordet, sed laudaret v. 47. ete ver 1/ratina. S. Chryl. hom. 29. in Jo. ex quo maximè illumini conciliavit; cùm cum non reprehendit, sed laudibus profectus est. Vello in Judith. 5. Perac. 49.*

Exprobavit incredulitatem eorum. Marci 16. 14. Justitia vindicativa æqualiter servetur. Inter Apostolos præ alios habebat Dominus Petrum, Jacobum, Joannem; verum ubi ad preceptum regnum venit, nullum excipit, sed medius omnes æqualiter excipit. Bæzal. 5. c. 7. §. 1.

Joannes Baptista, Et. aliis.

Omnis arbor Et. Matth. 3. v. 10. Hinc patescit veritas justitia in Joanne; qui sine personarum acceptance, peccatores derrogat; neminem palpans, nulli blandiens. Dion. Carth. hic.

Quid existis in desertum videre? arundinem vento agitatam? Matth. 11. 7. Non est arundo Joannes; columnæ est, non movetur vento, non quatitur timore, non flebit adulatio: uno, eodemque vultu respicit & illos, qui eum laudent; & eos? qui eum vituperant. Sic inimicos, ut amicos, diligunt; & sic potentes, ut impotentes arguit. Euseb. Epist. D. 7. ad.

Non iacet tibi habere narem fratris cui. Marci 6. 18. Vocem emittebat, quæ posse impiri illi affectus recedunt; vocem emittebat, æram animam adiungentem; non iacet Et. Postor legis in regem legi prævaricatorem. O dicendi libertas, quæ regiam injuriam non metit. S. Basil. Seleuc. or. 48.

S. X XII I.

Concionator sit bona intentionis.

S. Onet uox tua in auribus meis. Cant. 2. 14. Ut ea felicit intenione coram multis sonet, ac in solis Dei auribus sonaret; cui soli cupiat placere; & cuius gloria in animarum lucis querat. S. Ambr. l. 83.

In missione tuam. Luc. 10. 2. Docet, præcipuum finem Concionatorum esse debere; ut Dei hereditati proficiant, idest, animarum proventus; nec suammet utilitatem inquirant. Diez conc. 1. in Com. Evang.

S. X XV.

Concionatori conceditur relaxatio.

Pasperavit Dominus Deus hederam. Jo. 4. 6. Laboraverat enim: quia debita sit illa relaxatio, & quies, homini, qui laboraverat. Fernand. in Gen. 8. fest. 5.

Titulus XXIV. Concordia.

175

Venite fecursum, & requiescite pusillum. Marci 6. 31. Per hoc Christus D. Ecclesiæ Doctores, & Pastores, monet; nō exterritis turbis perpetuæ se dedant; sed privatim se, secreteque, agentes animum colligant; eundemque à publicis negotiis, & occupationibus, quantum res patitur, identiter levocent. Docet per hac eadem etiam, in verbis Ministerio desudantes nonnumquam respirare, & interquiescere; seque, & corpus suum, suo tempore curare, & reficer debere; maxime vero post ministerium absolutum. Vicit Antioch. hic. Discipuli convenientes ad Jēsum, renuiverant, quæ erant, & docerunt. Marci 6. 30. Audit Christus id liberenter, ac deinde dicit illos ad seculum antenatus ruficanus. Venite fecursum, & requiescite pusillum. Theophilus, credit id à Christo institutum: ut scilicet Pastores labores in verbo, & doctrina, dignos esse, quibus sua detur quies, & non semper intendant laboribus. Quod si labore pascendi jubet Jo. 21. 6. mittit in dexteram nsrigi rete; ubi imperata fecerunt, mox invitantur ad prandiu. V. 12. venite, prandate, ut benevolè discipulos à labore per cibum refocillent. Sic Euthymius. Vello in Judith. 3. Parac. 15. vide hic plura.

T I T U L U S X X I V. C O N C O R D I A.

S. I.

Figure, Symbola, Allegoria.

Ex Veteri.

Spiritus Dei serbatur super aquas. Gen. 1. 2. Subcelestes aquæ oportebat, ut congregarentur in unum; & proinde, quia spiritus /spiritus /serbatur Et. ut intelligamus: aquæ dispositas ad operationem divinam, hominum voluntates; & super quibus fertur spiritus voluntatis divinæ, quas in unum iunctas congregari divina voluntas; in unum baptismi, in unum corpus Ecclesiæ, atque Fidei, & virtutis; in unum finem, in unum velle, in unum amorem, in unum Redemptorem omnium Christum. Sim. de Caff. 1. 8. c. 3.

*In rerum exordio laudavit Deus opera sua. Gen. 1. 3. lucem &c. vidit quod esset bona. Et tandem, creatis omnibus rebus, ait facer textus: *videlicet Deus crevit, qui fecerat, & erat valde bona.* v. 31. Ita notat Aug. I. 13. Conf. c. 28. Scriptum numerari, scriptum esse, te vidisse, quia bonum est, quod fecisti; & hoc oculum tuum est; quia vidisti omnia, quæ fecisti. Et ecce non solum bona, sed etiam *valde bona*, tanquam *simil bona*. An rebus creatis Deus addit novam perfectionem? haud; sed simil quia sunt, valde bona sunt, hoc est: mirabilè concentu, & cordia, Universi componentes pulchritudinem. Did. Castillo Illat. 10.*

Divis est per medium Et. Gen. 15. 10. Animalia dividuntur: quia inter malos semper sunt iurigia, & discordia. Quia ubi libertas querit quod suum est, non potest esse unitas: aves autem non dividuntur; quia bona semper servant unitatem in vinculo pacis. Hugo Card. hic. In Ecclesiæ canales dividuntur, spirituales non dividuntur: quia amatores Mundi contra se inveniunt divisiones, & scandala habent non disunit. Aves autem, id est, spirituales, non dividuntur: quia est illis cor unus, & anima una in Deum. S. Aug. f. de 50.

In simili summi Sacerdotis Ex. 28. 33. quatuor elementa transnulla unione convenient.

Pro. Saul morabatur in extrema parte Gabæ sub malogranato. Reg. 14. 2. Non sine myrio: nam malogranatum optimi regis typum gerit. I. dum suum in granis purpuram, suum in coriætonam, præfert; nihil magis, quam regem coronatum, ac purpuratum adubrat. II. quia multi granis sub uno certe complectuntur. Vel significat multitudinem negotiorum, & consiliorum; quæ à regibus fido silentio occultantur, ut S. Amb. I. 3. hex. c. 13. insinuat. Vel concentum omnium virtutum; quibus regum reges exornari, ut S. Hier. l. 1. contra Jovin. interpretatur. Vel significat animalium charitatem: quam reges in regno suo maxime curare, & conseruare, debent. Theodor. in Cant. 4. 13. pro malo Punico charitas intelligitur: quandoquidem sub uno eisdem malis cortice multa sunt grana, ita mutuo inter se conservata, ut se vicini non comprimant, neque corrumpant; sed integræ conserventur, nisi aliquæ in medio putredine nascatur. Mendoza hic.

Benevolus populus, qui /sic jubilationem. Psalm. 88. 16. Mihi videatur jubilatio indicare quemdam concordia, & unitatis, affectum. Org. hom. 7. in Jos.

Venerabilis tabernacula. Matth. 17. 4. Desideranti triatabernacula, quibus tegentur singuli, datur meliori consilio unicunq; tabernaculum nubis, sub qua teguntur omnes. S. Chryl. hom. 10. in Matth. o. Petre, quid vis facere tria tabernacula? resipicte unum tabernaculum Spiritus Sancti, qui nos pariter protegit. Si feciles tabernacula, utique fecissemus humani quæ lucem excluderent, & umbras includerent. Nubes autem lucida, & obumbras, hoc est, unum tabernaculum, non exceptu eisdem scilicet foliis justis, sed includit. Bæza I. 14. c. 20. §. 15.

Et omnes unum sint, sicut tu Pater in me, & ego in te. Jo. 17. 21. Concordia nostra tam perfecta esse debet, ut propter adæquet unitatem nature trium divinarum personarum: quarum omnium voluntas tam perfectè una est; ut numquam possit Filius nolle, quod Spiritus vult; aut non cupere Spiritus Sanctus, quod Pater, effectum nolit. Oliva t. 1. conc. 15.

Tuncius milites dividere noluerunt. Joan. 19. 24. unitaten Ecclesiæ firmantes: quoniam forte evenit, ut eam unus, id est, unitas possiderit. S. Propter de predict. Dei p. 1. c. 26.

foliis lacrymas funderet. Hæc est unus, quam Christus sanguinis sui pretio comparavit. Oliva t. conc. 15. Concordie tanto erunt omnes isti, quanta in praesenti sunt oculi nostri. Sicut enim oculus unus verti non potest, quod non vertatur & aliis; sed in eandem partem semper voluntur: sic etiam corpus, & anima; vel societas illa jussorum, nihil poterunt velle diversum; sed eandem semper voluntatem habebunt. S. Ans. 1. de finit. c. 6. 3.

Clamabat alter ad alterum. II. 6. 3. Et communis suæ super timoraria cardinalis à voce clamantis. v. 4. Erant multi spiritus Deum laudantes; ita tamen uniti, veluti unus, Sylv. in Mat. th. 5. q. 11.

*Recto tramite ibat: non declinabar neque ad dexteram, neque ad sinistram Ezech. 1. curruisse admirabilis. Si leo, bos, aquila, curruerant, tunc diffiniles natura, quæ forma, quomodo tranquillo motu currus ibat? Audi Propheta v. 9. *funisque erant penas eorum alterius, ad alterum.* S. Greg. l. 29. mor. cap. 28. Etsi dissimila sunt, quæ agunt; uno tamen, eodemque sensu, Sanctorum voces; virtutelque, sociantur. Sit Pax in manu, confutus in lingua; & felici gressu, tum familia, tum respublica, proceder. Alvarez in Gen. 37. Illustr. §. 8.*

Dñe penas singularum tangebantur. Exech. 1. 11. non eisdem animis, sed diversorum.

Quid necesse alas conjungi, quando animalia eodem jugo vehebantur, iisdemque loris? In aliis affectus pingebantur: ut noscas, divinam gloriam non ita celebrari, dum plures eidem convenient loco; quæcumq; dum honeste uiuntur studio. Naxera in Joh. 18. §. 10.

Ex Nov.

*Vos estis sal terra. Matth. 5. 13. Sal olim symbolum foederis, quem fociuntur serbantes tangebant. Et Num. 18. 19. *pastrum salis est sempernum coram Domino, tibi, & filiis tuis.* Dicitur concordia sal: quia fecit sal cibos à corruptione præferat, resque durabiles reddit; & concordia restabiles, firmaque, efficit: *Vos estis sal terra.* q. d. Mundus est plenus discordiis, & divisionibus heretum &c. Munus igitur veltrum est; unum Deum, unam Ecclesiæ, unam fidem, unum baptismum, unam denique veram, exteriorem, interiorrem, pacem prædicare. *Vos estis sal terra;* vos Mundi concordia; vos homines confederare debet. Diez Conc. 4. in Com. Doctr.*

Vos estis lux Mundi. Match. 5. 14. Cur non lucet? Resp. licet Apofolii in multi essent: ipsa tamen gratia & charitate, ita uniciliter erant, etiam omnes in illis essent spiritus, unaque voluntas. Sylv. hic. qu. 11.

Simile est regnum celorum grano simili. Matth. 13. 31. Cur grano, non grani simili? quia significat Fideles; qui, licet plures sint, est tamen eius cor unum, & anima una: & ob hanc unitatem unum granum dicitur. Sylv. hic. q. 3.

Simile est regnum celorum fermento. Matth. 13. 33. Fermentum, quod farinam in unum corpus unit, Ecclesiæ significat concordiam triumphantem: concordia enim totus orbis Ecclesiæ subigitur. Elocbar. t. 6. Parab. Chr. obs. 1.

Faciamus tria tabernacula. Matth. 17. 4. Desideranti triatabernacula, quibus tegentur singuli, datur meliori consilio unicunq; tabernaculum nubis, sub qua teguntur omnes. S. Chryl. hom. 10. in Matth. o. Petre, quid vis facere tria tabernacula? resipicte unum tabernaculum Spiritus Sancti, qui nos pariter protegit. Si feciles tabernacula, utique fecissemus humani quæ lucem excluderent, & umbras includerent. Nubes autem lucida, & obumbras, hoc est, unum tabernaculum, non exceptu eisdem scilicet foliis justis, sed includit. Bæza I. 14. c. 20. §. 15.

Ut omnes unus sint, sicut tu Pater in me, & ego in te. Jo. 17. 21. Concordia nostra tam perfecta esse debet, ut propter adæquet unitatem nature trium divinarum personarum: quarum omnium voluntas tam perfectè una est; ut numquam possit Filius nolle, quod Spiritus vult; aut non cupere Spiritus Sanctus, quod Pater, effectum nolit. Oliva t. 1. conc. 15.

Tuncius milites dividere noluerunt. Joan. 19. 24. unitaten Ecclesiæ firmantes: quoniam forte evenit, ut eam unus, id est, unitas possiderit. S. Propter de predict. Dei p. 1. c. 26.

Ex Patribus, Et. aliis.

Denarius numerus perfectus est, & unitatem designat. S. Amb. tr. de 42. manf. fl. If.

Elementum Arithmetice est unitas; elementum musicæ est uniformis; elementum Geometrie est punctum; elementum astronomie est infinitus. Musica est plurimi dissimilium, in unum redactorum concordia. Rich. à S. Viët. l. 1. c. 8.

Grues moralem noverunt exercere concordiam: inter quas nullus primatus queritur; quia iniquitatis ambitus non habetur. Vigilant vicissim, communis se cautela custodiunt, ipse passus alterius est. Sic honor nullis admittit, dum omnia sub communione servantur. His etiam volatus vicaria equitate disponunt: ultima fit prima; & quæ primatum tenet, esse posterior non recusat. Voluntarii servi liberae sunt, & in vicem se diligendo muniantur. Cassiodor. l. 9. yar. ep. 2.

§ II.

Gratiorum. Moraliter hinc disces, la omni communitate concordia causam esse equalitatem; si videlicet omnes pari jure, & modo tractentur. Corn. hic.

Quod autem ascendit, quid est nisi quia & descendit? Eph. 4.

9. Quares: Quid hic Christi defensus facit ad Pauli scopus, qui est, horari Ephechos ad concordiam? Resp. Theophil, per hunc defensionem Christi torturam illos ad humilitatem, quae est mater concordie; sicut superbia est mater discordie. Corn. hic.

Desiderium magnum proficiendi plurimum adjuvat hominem, ut ad charitatem perfectionem attingat, S. Laur. Justin. lib. de ligno vita cap. 14.

S. VII.

Concordia Conjugalis.

Symbola.

Cera charissima. Prov. 5. 19. Hebr. cetera amorum, & hinc natus gratia. Amores, & officia conjugij optimè representantur per cervos, & cervas. Cervus, & cerva parentes, sic in conibus olim Junonii prouibus sacrificantes fel eximebant, & abiciebant; ad charitatem designandam ait Plutarchus. Cervi, & cervæ, invicem succollant, & mutua caput onera ferunt. Alter alterius onera portare, Gal. 6. 2. Corn. hic.

Hoc particeps tua, & uxoris fidelis tui. Nonne unus fecit, & res ipsius spiritus ejus est? Malach. 2. 14. Ubi uxori dicitur res ipsius spiritus viri. Mendoza in 1. Reg. 1.

Conjugium nomen habet a iugis quasi conjunctio jugum duorum: quia, sicut in iugis duo trahunt, & nisi conjunctio, & equaliter, trahant, male trahunt; si male trahunt, male laborant; si male laborant, nullum reportant fructum. Philippus Picinelli, volens exprimere concordiam conjugum, pinxit jugum, adiecto Lemmate: Non bene ab uno. Schonleben D. 3. adv. Difc. 7.

Varia motiva.

Ex Veteri.

Inspiravit in faciem ejus spiraculum vita. Gen. 2. 7. in faciem mulieris non dicitur inspirasse; quia futura erat una caro cum viro virtute conjugij. Ergo unus spiritus, una vita, unaque respiratio, utique communis erat: id est superfluum esset illud de femina referre. Tertull. 1.2. ad uxorem: Ubi caro una, unus, & spiritus. De Castillo Illat. 16.1. De Eva soliloquio: inspiravit eam in mulierem. Ib. Cur non etiam Eva inspiravit spiraculum vita? cur hic architectum, ibi inspiratore, agit? ut huic dubio occurram, liber advocate alium Scriptura Textum. Genes. 5. 1. hic est liber generans Adam, in die, qua creavit Deus hominem, & maiestatum, & formam, creavit eos, - & vocavit nomen eorum Adam. Noviterum mysterio unus homo creatus dicitur, & tamen mulier, & femina. Et vocavit nomen eorum Adam. Non nomen ejus, sed eorum: quasi ambo non sint plures homines, sed unus homo, ob conjugium. Et hoc est ipsum, quod dicitur inspirasse Adam spiraculum vita, non autem Eva: Quia scilicet conjuges debent vivere quasi unam vitam, & vivere ut anima una. Schonleben cit.

Immitis ergo Dominus Deus separans in Adam. Genes. 2. 21. S. Chrys. hom. 15. in Gen Putat divino id confidit factum; nec, si Adamus in formatione mulieris dolorem sentire, perpetuam haberet occasionem rixarum, & odiorum; aut certè minus, quam per eum, uxori afficeretur. Immitis, inquit, excusum in Adam, & dominavit: accepte unam collationem illius, & implavit carnem pro illa: ut ne posset discipulo fommo, quod factum erat, ex vacuitate sentire. Fernandius hic.

Auditivis Dominus Deus collam- in mulierem. Gen. 2. 22. Non aut, formavit, produxit, fecit; sed audierat. Edificium est quid unum, una domus: sic matrimonium est quodam adiunctione, quod constat ex suis partibus, viro, & muliere. Sylv. addit. in Matth. 19.

Cunque obtemperat, tulit unam de costis ejus. Ib. En costa videtur ex latere sinistro, non autem dextero, inter alvum, & cor, fuisse despulta. Procop. lapicenter admodum Deus ex uno fixis duos, ut unum iterum ex duobus confiratur, invicem copulatis per matrimonium. Fernand. ibidem fect. 12. Quid hoc sibi vult? quod, cum poffet mulierem aquæ ac vim, fornare de lino terra, maluit collam viro subducere, camque in mulierem adiungere? Quid, inquam, hoc volunt? nisi ut firmam, & indissolubilem, debere effe ostenderet unicui conjugij charitatem.

Rupel. in Gen. 1. 2. 3.2. Cur ex latere Adæ mulierem formavit? volebat creator natura ad concordiam adiucere unumquaque genus. Si enim, rebus sic se habentibus, viri cum mulieribus contendunt, & mulieres cum viris; quid non admisissent, si alium mulierem formafet? B. Theodoret. q. 30.

Vocavit nomen eorum Adam. Gen. 5. 2. 25. Hebreo adam, q. d.

Ex Novo.

Dein separare hominem adversus patrem suum, & Mat. 10. 35. Cur de viro, & uxore, non fit mentio? cum ponantur pater & filius &c., quia vult illos maximè esse unitos; ideo nullum dissidi suspcionem dixit. Sylv. hic q. 5.

Ubi sunt duo, vel tres, & Mat. 18. 20. Quinam sunt hi duo illi, aut tres? unum, & mulierem, & filium, tres dicit Clem. Alex. 3. Stromat.

Sepeliorum ad virum suum. Act. 5. 10. Fuit celebris mos apud Hebreos, ut conjuges eodem sepulchro conderentur. Abul. 2. Reg. 13. q. 14. ut carnis conjunctio sequeretur conjunctionem pulvis; & quia de costa viri facta est mulier.

Propterea mulierem Deus subiecit, virum vero illi praefecit ut pax sit: Nam, ubi honoris est equalitas, aut ubi familiæ dominatur, vel omnes principatum gerunt; sibi numerus poterit esse pax. S. Chrysost. hom. 20. in ep. ad Ephes.

Mulieres viros suos intimè diligunt, & ad omne bonum, ut duo oculi, sibi invicem consentiant. Sanct. Honorius s. de Sexages.

Exempla concordium Conjugum.

Ecce ancilla tua in manu tua est. Gen. 16. 16. Hoc est verum contubernium, hoc mariti officium; quando non magna diligentia mulieris spectat verba; sed imbecillitas sexus, venia non nihil concedit: Hoc unum fatigens, ut è medioltolatur tristitia; & pax, atque concordia, constringatur affectus. S. Chrysost. hom. 38. hie.

Erat iustus ambo. Luc. 1. 6. Ipsa mutua voluntate in id converantur, facti sancta conventione concordes; ut neuter vellet, quod ad bonitatem alterum impidire; ut eterne alteri praefaret; quod virtutis posset esse compendium. Sim. de Caff. 1.3. cap. 1. Ambo iusti. Ibidem. Quia, ut erat in duabus unis caro, & femina. Et vocavit nomen eorum Adam. Non nomen ejus, sed eorum: quasi ambo non sint plures homines, sed unus homo, ob conjugium. Et hoc est ipsum, quod dicitur inspirasse Adam spiraculum vita, non autem Eva: Quia scilicet conjuges debent vivere quasi unam vitam, & vivere ut anima una. Schonleben cit.

Immitis ergo Dominus Deus separans in Adam. Genes. 2. 21. S. Chrys. hom. 15. in Gen Putat divino id confidit factum; nec, si Adamus in formatione mulieris dolorem sentire, perpetuam haberet occasionem rixarum, & odiorum; aut certè minus, quam per eum, uxori afficeretur. Immitis, inquit, excusum in Adam, & dominavit: accepte unam collationem illius, & implavit carnem pro illa: ut ne posset discipulo fommo, quod factum erat, ex vacuitate sentire. Fernandius hic.

Honorabile conjugium inter Isaac, & Rebeccam. Genes. 24. 67. Isaac enim Hebreus, est; Rebeccam patientia. Clem. Alex. 1. 1. pd. c. 5. Ritus tolerancia adiuvatur. Ut risum a viri mulieri elicat, patienter agat; risum patienti imperatur. Vellusto in Judith 7. Paræ 25.

Ex clementia in lingua ejus. Prov. 31. 26. q. d. in verbis non est alpura, morosa, clamora, iracunda; sed lenis, blanda, & modesta, suavis. Hanc enim legem clementie sibi fit, ut cum omnibus benignè, & clementer, loquatur. Corn. hic. Vide plura hoc loco.

S. VIII.

Concordia impia.

Et & mala concordia, & discordia bona: siquidem turris adiucabant Gen. 11. 4. concordes erant in malo suo; inde eti inviti, ad bonum tamen disenserant. Et socii chore, male conveniebant; ideo bene divisi sunt. Did. Nyff. fer. post D. 4. Quadr. §. 4.

Titulus XXV. Confessarius.

179

Cumque reges trans Jordanem - congregati sunt pariter, ut pugnarent contra Iudeam. Ioh. 9. 1. 3.

Mar. lappum unum & Proy. 1. 14. Hoc est impia concordia; sive significatur per squamas Behemoth Job 41. 6. & per spinas complectentes se mutuò. Nahum 1. 10. & per causas vulpium colligatas. Judic. 15. 4. per lappam, & terram tecnam. Of. 9. 6. C. 10. 8. Hugo à Caro hic.

Nolite arbitriari, quia pacem veni mittere: nos veni pacem mittere, sed gladium. Matth. 10. 34. Quare, querit S. Chrysost. quid agnos quod manus, quid humili, Christus indicare bellum venit? & ref. 16. 4. quid conjunctio coelestis est in separatione terrestri. Did. Nyff. fer. 3. post Dom. 3. Quadr. §. 4.

Ubi duo vel tres congregari in nomine meo. Matth. 18. 20. Nec omnis concordia bona, nec quævis discordia mala. S. Cyril. Jeros. Cath. 16. sunt enim & inimicitæ quædam bona. Quemadmodum scriptum est. Gen. 3. 15. Inimicitas ponam inter te, & simen tuum & simen illius. Gen. 15. 10. Tollens universitas, dividitur ea per medium, - aves autem non dividunt. Cur animalia terrestria Abraham divisit, non aves ut significaretur; sive omnem DEO difficeretur discordia, nec unionem quæcumque probari. Did. Nyff. ibid.

Sicut esse noxiun solet, si unitas deficit bonis; ita periculum est, si non deit malis. Perveros quippe unitas corroborat, dum concordat: Et tanto magis incorrigibiles, quanto unanimes facti. S. Greg. 1. 31. mot. c. 24.

TITULUS XXXV. CONFESSARIUS.

S. I.

Sit clemens, & lenis.

Figuræ, & Symbola.

Ex Veteri, & Novo.

Ex tenditque manum, & apprehensam insultu in arcem. Gen. 8. 9. Confessarius absolvens extendit manum cum Noe, ut columbam in arcem introducat, ut confitens ei dicere possit. Psalm. 59. 7. Salutem fac dextra tua. Summa Prædicant. Confessarius Jacob moritrus tribui Zabulon navigationis, & mercium felicitatem portendit. Zabulon in litore mari habitabat, & in statione navium pertinet ad Sidonem. Genet. 49. 13. Sed subligeri sensu fidam Ecclesia statioem promittit, & maternam erga naufragantes filios charitatem. Audi. S. Ambro. lib. de bened. Patriarch. cap. 4. Zabulon juxta mare habitabit; & ut videat aliorum naufragia ipse immuni periculi. Magisque ad subvenientem parata (Ecclesia) quæ pericolo obnoxia: ut si qui, tempestibus acti gravibus, configere ad portum velim; & proposito fit Ecclesia, tanquam portus salutis: quæ expansis brachis in gremium tranquillitatis suæ vocet periclitantes, locum fidis itations ostendens. Usque ad Sidonem, usque ad gravissimum criminum peccatores, donata benedictionis hreditate absolvat. Arcones in Is. 1. Difc. 1.

Liquimini ad perram. Num. 20. 8. Moyses, & Aaron, castigati, quod non verbis, sed verberibus, aquam eduxerint & filii. Oliva 1. 6. Strom. §. Qui proprieatis omnibus iniquitatis.

Motuum speciale, Christi lenitas in peccatores.

Confide filii remittuntur tibi peccata sua. Matth. 9. 2. Donec, quæ manifestet à confessario tractandi Peccantes, Sylva.

Neque sola olla. Is. 1. 6.

Malorum speciale, Christi lenitas in peccatores.

Confide filii remittuntur tibi peccata sua. Matth. 9. 2. Donec, quæ manifestet à confessario tractandi Peccantes, Sylva.

Homo, remittuntur tibi peccata. Luc. 5. 20.

Murmurabat Pharisæus. Luc. 7. 39. Intra se, quod mulier flet, quod convivium habet, & Dominus eam ad se accedere permittat. Non æquæ vult Deus peccatores extrusos, ut nos. Est hic puer, qui flens, & ejulant, omnes vos turbatis. Ideoque in exitu inventi matrem suam; & qui aspiciens, illum ab omnibus sic rejeçtum, brachis excipit, osculatur, & ait: hi fatis ostendunt, quod non sis cornu filius, nec abiis diligaris. Profecto si pro te hos dolores pertulissent, quos ego, nunquam te tam inhumane tradidissent. Talis, longeque incompatibiliter major, est benignitas elementissimi Salvatoris erga peccatores. Diez fer. 1. Dom. Paff.

Cur ovem eratæm. Luc. 15. 4. non punit, verberat &c.

quia exprimit, juxta Greg. Bed. Bonav. peccatores penitentem, reverenter in viam salutis. Docet. Peccantes benignè sufficiuntur. Sylv. hic q. 8.

Cur præconium divini verbi non committitur primum Christi Discipulis diu cum ipso conversatis; quæcum mulieri, Jos. 4. 28. Samaritanæ, quæ paulo ante erat peccatrix? S. Amb. 1. 13. hæc virtus Christi est Domini; ut quantumvis peccator si quis eius unde se lavaret, denud in virginem reparatus; non meminerit, antea quid fecerit. Sylv. hic q. 38.

Si fides donum Dei. Ib. Cum dicat Paulus. Rom. 5. 11. non est acceptio personarum apud Deum, cur tam fœveris in plectendo, vinitioris homicidio? ad eum mittis in ferenda Samaritanæ impunita; & ut nec jastrum unius pili minor? Respi. publicum crimen vinitiorum pertinebat ad forum exterrum, & litigiosum. At Samaritanæ fragilitas dificitur in foro privato, & interno, intercedente summa misericordia: quam ideo Christus audit patientem, dicit perfecit disceptantem, monet solam, mirabiliter docet, absolvit elementer, indulgentias ditat, sanctitate donat, & Apostolam patria proficit: in exemplum Sacerdotum; ut sim clementes, & penitentibus aperiunt aquam fontis Siloe; que nullo strepitu, miro silencio, immundos purgabunt. Olivant. 1. conc. 18.

M. 2. Alia

Alia Motiva.

Ex Novo, & Patribus.

Converte gladium tuum in locum suum. Matth. 26. 52. Quasi manu tradidit Dominus claves; & alteri imperat, ut gladium claudat: ut sciat, non percutere, sed parcer. S. Bern. lib. 4. de confid. dracones me mones pacere, & scorpiones. Proper hoc, inquam, magis aggredere eos, sed verbo, non fero. Qui tu demum usipare gladium tenes, quem semel jussus es ponere in vaginam. Sylv. hic.

Quid ad nos: in videris. Matth. 27. 4. S. Ambr. l. 2. de poenit. c. 5. arbitror, quid etiam Judas potuisse tanta Dei miseratione non excludi, si penitentem, non apud Iudeos, sed apud Christum egisset. Arcon. in lib. 1. Disc. 1.

Dupliciter Spiritus Sanctus datus, I. in coenaculo post resurrectionem, quando leniter, & suaviter, JESUS infraflavit, & dixit: accipere spiritum Sanctorum. Jo. 20. 22. II. cum impetu vehementi. Act. 1. 2. Quia differunt? Post Pascuam statu habet: dabatur enim ad dimittendum peccata; nunc autem validus impetu venit: quia ad peragenda negotia regni Dei instigatur. Cum peccatoribus contritis leniter, & affabiliter, si habeat Minister; at in negocio regni Dei exequendo, vehementer contumex exhibeat. Sylv. hic cap. 13. q. 12. Insultando eis Spiritum S. dat eis potestatem remittendi peccata. Valde durus est homo homini: & ideo nullum ereditur remissio peccatorum, nisi prius Spiritus Sanctus eorum animi illabatur: & cujus munere venit, ut valde leniter, & suaviter, peccatores tractentur. Id. hic.

Aperi januam misericordie: & si non penitentem proper Christum, suscipe vel Christum in penitente. Liquecat anima tua misericordia rore, acclamans, & palpitans, Iesu succendatur eloquium. Vox penitentis, vox est Iesu. Gilb. in Cant. s. 43.

Si erramus, modicam penitentiam imponentes; nonne melius est, propter misericordiam dare rationem, quam propter crudelitatem deficere Penitentem? Hugo Card. in Matth. 23. Ubi Paterfamilias largus est, dispensator non debet esse tenax. Si Deus benignus, ut quid Sacerdos austerus? Vis apud Sancus circa tuam vitam esto austerus; circa aliorum benignus. Id. S. Chrysoft.

S. II.

Confessarius nimium mollis arguitur.

Percit Sanc, & populus, Agag, & optimis regibus, - & quae pulchra erant. 1. Reg. 15. 9. quae tamen Deus iustificasti, & ideo proprio cedidit gladio sic Confessarii parentes, ne peccatores perculant verbo Dei, iuste verbo Dei percutientur, & dannabuntur. Summa Prædic. Adulatio.

David aures prolebat manus /na. 1. Reg. 18. 10. Vide super Concionat. §. 21.

Labiæ eius diffundunt myrram primam. Cant. 5. 13. Lucas Abb. sit. Labia Christi esse Confessarii: quia per illos loquitur Christus ad cor penitentium; & eisque myrram penitentia virtus auctera, infillat. Corn. hic.

Habebit magnatorum quisque Confessarium; eum in confessionibus offendere timebat. Super mensam alii rigorem suorum Confessoriorum exaggerantibus, Dominus ille cui lenitatem mira laudabit. Utroque defuncto uxor Domini, dum foli in Capella orat, videt hominem forma ignita & terribilis, qui portabat alium dorso suo simili formam. Cui invenit maritus: ne timeas; ego sum maritus tuus; & bájulus meus est Confessarius meus: qui, siue viventem sopporat in culpa, ita mortuum portat in poena. Summa Prædic. Confess. mollis.

S. III.

Qualis Confessarius eligendus.

N' est subiecta te omni homini pro peccato. Eccl. 4. 31. Lyr. delectus habendus in Confessione; nec cuius Confessario aperienda peccata: multi enim stipites venantur, quibus dici possit illud. Os. 4. 12. populus mens in lizzo fuenterrogavit, & baculus eius annuntiavit ei. Medicum quaris in morbo peritum pro anima vis habet: qui, ut Medicis imperiti coemitterit implant corporibus, ita rudes Confessarii Infernum animabus. P. Octavian. in Ecl. c. 4. hic.

S. IV.

Confessarius plebejos non abhorreat.

Pondus super se telles, qui honestior se communiquerat. Ecl. 3. 2. Multi ambiunt aulas Magnatum, ut eorum familiaritate honorati sint, & dignitates, & lucra capient. Verum Si radices hic sapienter idipsum difusuerit. Ubi enim sunt impares, superior vult Dominari inferior; illique multa imperat, que inferior pax metu, & pudore, recusare non audet: qua-

re potius servus est, quam amicus. Experiuntur & illud potius Confessarii magnatum, & divitum: qui, præter molestias illis obsequendi, non raro conscientias suas, aquæ ac Poenitentium, periculo æternæ salutis exponunt: dum vel ex metu dispendi, aut placendi, non audiens eos monere; sed dissimilant non dissimilanda; laxant non laxanda. Quandem feliciores sunt Confessarii pauperum, qui eos liberè monent, facilièque ad omnem facilitem promovent. Hi domini sunt; illi servi. Corn. hic.

Omnis arbor, qua non facit fructum bonum, excidetur, & in ignem mittetur. Matth. 3. 10. Una securis, & idem rogus, cuius planitia sterili; & quæ palma, ac ficus; cerasus, ac malus Punica. Ejecut ei Judas, licet Apollonus; Saul, licet princeps; fugatis Cain agriculta; & damnatus a gregis Nabuchodonosor. Quos ergo Deus conjunxit, homo non separat. Utinam ex recurrent scia, quando regina (3. Reg. 14. 2.) induerat perfonam ancillarum! A Jerobamo ad Ahiam missa est uxor perfonata amictu pleboje. Timuit, nè regina rejiceretur; speravit ancille simulatione Dominam admittendam. Caveant Ecclesiastum Ahiz, ne rejecti ancillis, feminis Confutabilius anter. Olive lib. 1. Strom. §. traxit rete &c.

Collocet se Confessor in arec, seu specula rationis, abstractus semetipsum, quantum potuerit, ab homine exteriori, tam in se, quam in aliis; ut spiritu ambulet, & non carne: non forte, illektus formis corporum, sat sibi ipsi laqueus perditionis: totus in animarum perspicienda qualitate spiritualiter invigil; non attendens distinctionem sexuum, vel formarum. Joan. Gerof. tr. de arte aud. Confess.

TITULUS XXV

CONFESSIO.

Sacramentalis.

S. I.

Figure, & Symbola.

Ex Veteri.

Aperies Noe fenestram. Oe. Gen. 8. 6. Sic peccator aperiens fenestram cordis, idest, oris, columbam gementem, simplicem, & sine fuso confessione emitit. Illa vero ramum olive portat, idest, veniam, & pacem. Barrad. Dom. 3. Quadr. t. 2. l. 8. c. 19.

Faces labrum acuum. Ex. 30. 18. Quod potest exponi de penitentia; quæ dicitur mare, pro amaritudine contritionis; labrum pro confessione. Dicitur etiam aneum pro, confitante & fortitudine, in labore satisfactionis. Illud labrum ponitur inter tabernaculum, & altare. Altare est Ecclesia militans, in qua nos debemus offerre Deo prius lotos per penitentiam. Rom. 12. 1. obfero eas Oe. Tabernaculum est vita æterna; five coelstis patria; quæ nequum transfiguratur, ut dicitur Isa. 33. 20. Qui ergo à militante Ecclesia volunt ire ad triumphantem oportet, quod per medianam transeptam penitentiam: haec enim est via. Aqua ponitur in labio, quando penitentia fit cum lacrimis, vel cum gratia, &c. Hugo Card. in Joan. c. 5.

Phœnix. Ex. 23. 23. interpretatur divisus & significat peccata mortalia, per quæ anima dividitur a Deo. Hæc tradidit Dominus in manus Iudei: quia virtute Confessionis tamen via, quæ mortalia dimittuntur. Hugo Card. in Judic. c. 1.

Sextento viro vomere. Judic. 3. 31. Glossa: vomer est Confessio: quia, sicut vomere aperitur, & scinditur terra, ut semini recipiat, & fructificet; sic Confessione resciditur terra cordis nostri, ut semini verbis, & gratia Dei recipiat, & per illud fructus bonorum operum producat. Corn. hic.

Effuderunt in consilio Domini Oe. 1. Reg. 7. 6. in signum penitentie, qui perfecte idolatriæ, & peccatis, renuntabant. q. d. sequitur aqua han, & cor nostrum, omniaque ejus vita, effundamus coram Domino, profitebros, nos ea detegari, penitentes, & aquam hanc vice lacrymarum fundere. Optaremus pro peccatis post lacrymas fundere, quod sunt guttae in sanguine: sed quia facere nequimus, hinc pro eis aquam effundimus. Corn. hic.

Saul in eo, quod, David citharam percutebat, refocillabatur,

& levius habebat. 1. Reg. 16. 23. & reverebat ab eo spiritus malus, iniurians Dei significat pro parte illorum; qui, audita dulcissima predicatione Christi ad penitentiam invitantis, ad fidem ejus converturnt, & refocillantur, depositis peccatorum oneribus; & per confessionem recedit ab eis diabolus. S. Rupert. L. 2. in lib. Reg. c. 2.

Vox Domini confringens cedros. Psalm. 28. 5. quia Sacramentum Penitentie perficitur. De Ponte in Cant. 2. Exh. 8. §. 1.

Sacrificium Deo spiritus contributum. Psalm. 50. 19. Cum mala tua confiteris, sacrificium est Deo spiritus contributus. S. Bern. ep. 112.

Flores apparuerunt Oe. Cant. 2. 12. Notarunt hie tres astus Poenitentia: contrito per flores: confessio per vocem turturis; satisfactio per putationem. Huc facit, quod turtur sit Poenitentia

Sym-

Titulus XXVI. Confessio Sacramentalis.

181

Symbolum: nam post mortem conjugis perpetuè gemit, & mox. Quare numquam in viridi ramo, ut ante; sed semper in arido, resedit. Numquam in aqua scipiam inficit; nec aquam clamam, & clamem, ut ante; sed turbidam, & limosam, bibit: in quo aquam limpidan pede turbat, antequam bibat; ut tradidit Phœnici. Corn. hic.

Dicitur 1. Machab. 2. 65. 66. quod Mathathias moriens subfuit sibi simonem, & Judam. Mathathias domum gratia; Simon aduersus marorem, idest, contritus; Judas confessio. Hos duos debemus in nobis substituire, si forte morietur aliquando Mathathias; id est, gratia Dei. Hugo Card. in Gen. c. 13.

Ex Novo.

Ex tu Bethlehem, terra Iuda, nequam minima es. Matth. 2. 6. S. Bern. l. 2. de Nat. B. V. Bethlehem domus panis; Iuda sonat Confessio. Confiteo ergo, & Bethlehem domus panis fies; id est, omni oppleberis abundantia. Eloc. tit. 1. mir. Christ. lib. 8. Obs. 8.

Romanus Iesus. Luc. 2. 43. Qui perdit Christum per peccatum, non potest ipsum inventire, nisi post trium Contraconfessio, Confessio, Correctionis. S. Vinc. Fer. Dom. infra Oe. Epiph. c. 4.

Pistina. Jo. 5. 2. est Poenitentia. Sicut enim nihil dignum erat offerri Domino ad literam, nisi prius in ea levaretur; ita nullus dignus Deo offerri spiritualiter, nisi prius fulgor perpoenitentiam. In probatica pistina oves lavabant ad immolandum, Hugo Card. hic.

Lazare veni foras. Jo. 11. 43. acsi aperiè cuilibet mortuo in culpa diceretur: cur reatum tuum intrè conscientiam tuam abscondis? S. Greg. hom. 26.

Sicut puer rumpit vestem veterem, ut citius habeat novam, sic bonus Poenitens lacerat saccum carnis, ut citius anima sua acquirat stolam felicitatis æternae. S. Bonav. 1. diat, sal. cap. 3.

S. I.

Motiva Confessio.

Primum.

Petit illam à nobis Deus.

A Dam ubi es? Gen. 3. 9. Quicabat hominem ad cor suum, ut penitens responderet: heu! in prævaricatione sum! S. Rup. l. 2. de oper. S. Spir. c. 3. Ad confessionem provocat, dum interrogat. Vult eum fatigari peccatum, dum ab eo inquirit admissum. Querit misereri, dum cum reo de culpa loquitur. S. Chrys. hic. L de prolixi primi hom. Ad hoc requirit fuerant, ut peccatum, quod trasgrediverant, commiserant; & confitendo deinceps. Unde & serpens ille persuaser, qui non erat revocandus ad veniam, non est de culpa requisitus. S. Greg. l. 22. mor. c. 13.

Ubi est Abel fratres tuus? Gen. 4. 9. Multa, & immensa, est peccatum; qui cal, qui leva? immo inquit: Miserum est enim. Psalm. 21. 11. S. Hier. quis grandis est iniquitas. Grandem autem misericordiam cum dico, ingentem etiam illius gloriam dico. Sic Ecclesia canit: Gratias agimus tibi propter magnam gloriam tuam. Quis unquam de gloria alicui gratias agit, scilicet misericordiam in nos exercitans intelligimus. Rom. 3. 23. Omnes peccaverunt, & ergo gloria DEI. Octav. in Ecclesiasticum c. 18.

Sana animam meam, quia peccavi tibi. Psalm. 40. 5. Enratio, cur misericordiam petat, quia peccavit. Reali ali, cum ignoci fobi peccatum, peccatum abundavit; hic autem aperi illi aperit, ut possint, excusat. David autem extollit, & magnum dicit: ex quo misericordiam quasi majori cum fiducia sperat. Id. in cap. 18.

Miserere mei Domus. Psalm. 50. 1. Rex ille potentissimus, & multarum gentium vicit egregius; cum se audiret a Nathan Propheta redargiri; peccatum suum non erubuit publice confessio: Nec ad noxias excusationes cucurrit, ad quas maximum festinat humanitas. Sed repente fulgur humiliatus prostratus ipse deo offerens purpuratus penitens, pliis lacrymis supplicavit. Mirabile dictu dicendo enim Iudici, miserere mei, locum examini cognoscere abutilis. Vox ista non discutitur, sed sub tranquillitate semper auditur. Casiod. hic.

Confitebitur tibi Deus. Pf. 74. 2. Mortem plerunque generat, vel semel terreno judicii criminis confiteri: Deo autem frequenter Confessio non partitur periculum; sed salutem. Pulcherrimus currit ordo verborum: prius se dicit confiteri, id est, peccata deflere; postea invocare nomen Domini. Sic enim sanguis est, ut ipsius mucus prius corda nostra confessione purgetur; & sic ad auxilium sufficiendum nomen Domini invocare debeamus. Id. hic.

Notus in Iuda Deus. Pf. 75. 2. Iudæa interpretatur Confessio, in hac recognoscitur Deus, qui ante in statu peccati ignorabatur; & Deus eos cognoscit; & se eis notum, & familiarem, ostendit. Hugo Card. hic.

Oste mibi faciat tuum. Cant. 2. 14. Dicit hoc anima peccatrix, qui faciem suam, quam ei Dominus creando contulerat, & recreando formaverat, communavit in faciem porci &c. q. d. depone faciem alienam, & offende mibi tuam. Hugo Card. hic.

Age, quod agis, contemplare, quod contemplari; atque hoc modo semper offende mibi faciem tuam, & offendo corrigere, quod Eva peccavit, & abcondit a me faciem suam. Non offendi mibi faciem suam, cum dicere, ubi es? non sonuit vox iuxta auribus meis, vox confessio, quæ sonare debuit. Rupert. hic l. 2.

Neque tu times Domum. Luc. 23. 40. Hæc ideo dico, ut pro pietate labore dicas; & cum domi tum publice, simulationem pra vobis ferre, ac pro Christo decertare. Malæ propria confessio, & Domino patrocinatur. Tortus es latro coram Praefice, ut iatrocinia tua, furia, & coedes, faceris; non tamen factus es. Et nunc extra tormenta dicas digna fatis recipimus? sic est, inquit: verum illie confessionem excepit mors; hic confessionem peccatum agnivit, & confessus est. Iustus meus. ibid. 26. S. R. P. Spanner Poly. Tom. I.

M. 3. Ex